

JIE

Muz. Bangos Balakauskienės

Žodž. Ramutės Skučaitės

Giocoso

džiau - gia - si nau - jom kny - ge - lėm. Dul - kes nuo gė -
Ant pa - lan - gės

liu - nū - va - lo, ren - ka tru - pi - nius nuo sta - lo.
at - si - sė - da ir te - nai - lyg

paukš - čiai gie - da.

D.S. al Coda

Coda
Kas tie — Ne-klausk ver - čiau!

Jų aš nie - kad ne - ma - čiau. Juk sa - kiau, kai vaikš - to

Jie, tai ma - nęs — nė - ra na - mie.

1. Kai manęs nėra namie
Po namus sau vaikšto
Jie.
Groja spindulių stygelėm,
Džiaugiasi naujom knygelėm.

2. Jei užaina geras ūpas,
Tai ant rožių puokštės supas.
Ir - nors niekas jų neprašo,
Netgi pasakas tau rašo.

Pried. Dulkes nuo gėlių nuvalo,
Renka trupinius nuo stalo.
Ant palangės atsisėda
Ir tenai lyg paukščiai gieda.

Pried. Jie
Apeina visą butą!
Aš žinau, kada jų būta,
Nes visur, lyg niekur nieko
Jų pėdukės mažos lieka.

3. - Kas tie
Jie?
- Neklausk verčiau!
Jų aš niekad nemačiau.
Juk sakiau, kai vaikšto
Jie,
Tai manęs
Nėra namie.